

הלכות הדרף היומי

מסכת יבמות

תוכן

- א. נפל הבית עליו ועל בת אחיו ואין ידוע איזה מהם מת ראשון צרתה חולצת ולא מתייבמת 1
- ב. היתה עומדת ברה"ר וזרקו לה קרוב לה מגורשת קרוב לו אינה מגורשת מחצה על מחצה מגורשת ואינה מגורשת..... 1
- ג. דבר שמיא זבין נכסי אתו בי תרי ואמרי כשהוא חלים זבין ואתו בי תרי ואמרו כשהוא שומה זבין ואמר רב אשי אוקי תרי להדי תרי 3
- ד. ארוסה לית לה פירי 3
- ה. משום בת אחותו..... 4
- ו. מפיהם ולא מפי כתבם..... 4
- ז. ג' אחין נשואין ג' נכריות ומת אחד מהן ועשה בה השני מאמר ומת הרי אלו חולצות ולא מתייבמות ... זיקת יבם אחד ולא שעליה זיקת ב' יבמין..... 6

דף לא.

א. נפל הבית עליו ועל בת אחיו ואין ידוע איזה מהם מת ראשון צרתה חולצת ולא מתייבמת

כבר נתבאר לעיל דף ב. שערוה שנפלה ליבום, כגון בתו שהיתה נשואה לאחיו, ומת, ונפלה לפניו, פוטרת מן היבום אף את צרתה, אך אם מתה קודם נפילתה ליבום אינה פוטרת את צרתה, ולהלן דף סז: יבואר בעזה"ת שבמקרה של ספק אם¹ אותה שהיא ערוה ליבם מתה בחיי הבעל קודם נפילתה ליבום, או אחר מותו, כגון שאין ידוע אם בת היבם שהיא אשת אחיו מתה לפניו או אחרי בעלה, צרתה חולצת ולא מתייבמת.

ב. היתה עומדת ברה"ר וזרקו לה קרוב לה מגורשת קרוב לו אינה מגורשת מחצה על מחצה מגורשת ואינה מגורשת

¹ שו"ע ונו"כ אבהע"ז קעג ח

הלכות הדרף היומי

מסכת יבמות

המגרש² את אשתו והיתה עומדת ברשות הרבים³ וזרקו לה לתוך ארבע אמותיה הרי זו מגורשת, שארבע אמותיו של אדם קונות לו בכל מקום. במה דברים אמורים שאין הבעל עומד שם עמה בתוך ארבע אמותיה וגם לא בתוך ארבע אמות ממקום שהגט מונח שם, אבל אם עמד הבעל בתוך הארבע אמות של הגט או בתוך ארבע אמותיה, אפילו קדמה היא לשם וזכתה בהן קודם שבא הוא לשם אינה מגורשת עד שיגיע הגט לידה, שהרי הוא מבטל רשותה וזכיתה אשר היה לה שם.

זרקו לה ברשות הרבים, או ברשות שאינה של שניהם, קרוב לו אינה מגורשת. היה הגט מחצה למחצה, וממחצה למחצה עד שיהיה קרוב לה, הרי זו ספק מגורשת⁴.

וכן בשני כיתי עדים המכחישים זה את זה למי היה קרוב הרי זו ספק מגורשת⁵.

היה קרוב לה כדי שתשוח ותטלנו, הרי זה פסול עד שיגיע לידה⁶, ואחר כך תנשא בו לכתחלה.

כיצד הוא קרוב לו, היה הוא יכול לשומרו והיא אינה יכולה לשומרו, זה הוא קרוב לו. שניהם יכולים לשומרו, או שניהם אינם יכולים לשומרו לבדם אלא רק ביחד, זהו מחצה למחצה. אינם יכולים לשומרו כלל, אינו גט כלל⁷.

² שו"ע ונו"כ שם יג

³ אע"ג שבח"מ רמג נפסק שד' אמות אינם קונות ברשות הרבים אלא רק בסימטא, וצ"ל דס"ל כתירין אחרון של הרשב"א בגט תקנו ד"א אפי' בר"ה משום תקנו' עגנונו' עוד כתבו בהנמיו' פ"ז היכא דעת אחרת מקני שאני, אולם אבה"ע"ז סי' ל, ד מוכח לגבי קידושין שאינה קונה בד' אמות ברה"ר אע"ג שדעת אחרת מקנה אותה וע"כ שהוא תקנת עגנונו' רק בגט. ב"ש קלט כ. ח"מ ל, ד. וב"ש ל, ה. ועיי"ש במקנה ובאבנ"מ

⁴ כל זה הוא שיטות הרמב"ם דס"ל אף על גב דקרוב לה והיא יכולה לשמור ולא הוא היא ספק מגורשת אבל רוב פוסקים חולקים ע"ז וס"ל כשקרוב לה היא מגורשת מדאורייתא ושמואל רק חומרא דרבנן קאמר דהגט פסול הוא ואם נשאת לא תצא ולמעשה צ"ע. ב"ש שם כב

⁵ ואין אומרים אוקי תרי בהדי תרי והיא בחזקת אשת איש. ב"ש קלט כא

⁶ והוא חומרא דשמואל בפ' הזורק (דף ע"ח) אמר ליה שמואל לר' יהודא שיננא כדי שתשוח ותטלנו ואת לא תעביד עובדא עד דמטי גיטא לידה, ופירש"י כדי שתשוח ותטלנו הוא דהוי קורבה דמתני' שהוא שיעור תוך ד' אמות כמו שכתב סאבני מילואים כאן ס"ק י ואין סומכין על מה שהיא יכולה לשומרו כשהוא חוץ לד' אמותיה, אבל לענין ממונא כהאי דינא ואפילו לענין קדושין סומכין על זה ומקודשת, וכמ"ש הטור והמחבר באה"ע סימן ל' [סעיף ה'] ע"ש. ואף על גב דגם קדושין ענין אישות הוא ויש בו נ"מ לקולא אם קידשה אחר, מ"מ כיון דבמה דהיא מתקדשת עתה הוא חומרא, אוקמוה אדינא דמן הדין מחשב ברשותה כיון דהיא יכולה לשומרו. סמ"ע חו"מ קב ה

⁷ ב"ש שם כג

הלכות הדרף היומי

מסכת יבמות

**ג. דבר שטיא זבין נכסי אתו כי תרי ואמרי כשהוא חלים
זבין ואתו כי תרי ואמרו כשהוא שוטה זבין ואמר רב
אשי אוקי תרי להדי תרי**

הסובל ממחלת נפש שאין לו אף קצת דעת⁸, אין מקחו מקח ולא ממכרו ממכר ואין מתנותיו קיימות⁹ בין בקרקע בין במטלטלין וב"ד מעמידין אפטרופסים לשוטים. ואם מחלתו היא כזו שלעתים¹⁰ הוא שפוי ולעתים מוגדר כשוטה שאין לו אחריות וקיום למעשיו, כשהוא שפוי כל מעשיו קיימין וזוכה לעצמו ולאחרים ככל בן דעת. וצריכים העדים בכל מעשיו וקניניו לחקור הדבר היטב, שמא בסוף שטותו וכבר התחיל להיות שפוי¹¹ או בתחלת שטותו עשה מה שעשה.

אמרו שנים כשהיה שוטה מכר, ושנים אומרים כשהיה שפוי זמכר, אם מכר נדל"ן שירש מאבותיו¹² הקרקע בחזקת המוכר שאין חזקה בקרקע ומעמידין אותה בחזקת מרא קמא (בעליה הראשונים) אולם להוציא הפירות אין ביכולת להוציא מהמוחזק¹³. מכר מטלטלין הרי הם בחזקת המחזיק בהן, ולפיכך אם הם ביד הלוקח אין מוציאין מידו, שאין מוציאין מהמוחזק בשנים כנגד שנים בין שהוא עתה בריא לפנינו ובין שהוא שוטה.

דף לא:

ד. ארוסה לית לה פירי

⁸ וח"מ בסי' ל"ה נתבאר מה נקרא שוטה וכן הפתאים ביותר שאין מכירין דברים הסותרים זא"ז ולא יבינו עניני הדבר כדרך שמבינים שאר עם הארץ וכן המבוהלים והנחפזים בדעתם והמשתגעים ביותר הרי אלו בכלל השוטים ודבר זה לפי מה שיראה לדיין שא"א לכיין דברים אלו בכתב.

⁹ ערוך השולחן חושן משפט רלה סעיף כג

¹⁰ שו"ע ונו"כ חו"מ רלה כא

¹¹ נתיב"מ שם לו

¹² שדוקא דירש מאבותיו וכן בנייתן לו מתנה ע"י אחר שזכה עבורו. אבל בקנה ומכר אמרי' כשהוא שוטה זבין. ודעת הר"ן דאם קנה בשטר הוי ידע' דזבין כשהוא חל' דאין העדים הותמים וכו'. ושוב אמרי' דהוא מרא קמא ומכירתו בטילה מכח ספיקא דתרי ותרי. ודעת הריטב"א דלא הוי חזקה דאין העדים הותמי' רק דדייקי על המוכר אבל הלוקח דזוכי' לו. לא דייקי. חי' רע"א שם

¹³ ערוך השולחן שם

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת יבמות

תקנו¹⁴ חז"ל שיאכל הבעל פירות שמניבים נכסי אשתו, והרי הם שלו לעשות בהם כרצונו, תחת פדיונה שחייבוהו לפדותה, אולם זה רק לאחר נישואין שהכניסה לביתו אך קודם הנישואים למרות שקידש אותה והרי היא אסורה לכל, הרי היא ארוסה, ולא תקנו לו חז"ל, ואינו אוכל מפירותיה.

ה. משום בת אחותו

תקנו חכמים¹⁵ שיכתוב זמן בגט כלומר¹⁶ שיכתוב באיזה יום בשבוא ותאריך החודש ובאיזו שנה לבריאת עולם, ומקום כתיבתו כשאר השטרות, שמא תהיה אשתו קרובתו ותזנה כשהיא תחתיו, ויכתוב לה גט אחר הזנות כדי לחפות עליה¹⁷, ואם לא יהיה בו זמן יכולה לומר קודם הזנות נתגרשתי, ולפיכך תקנו זמן בגיטין¹⁸.

ו. מפיהם ולא מפני כתבם

העדים¹⁹ ששלחו עדותן בכתב לבית דין, אינו עדות, דכתיב: (דברים יז פסוק ו) על פי שנים עדים מפיהם, ולא מפני כתבם, ואם נותן עדותו כתובה לב"ד, ואומר מה שכתוב כאן אני מעיד, מפיהם קרינן ביה. ויש מכשירין אם העדים ראויין להעיד ואינם אלמים, שמותר לשלוח עדותו בכתב כל שזוכר העדות ויכול להעיד בפיו²⁰. וכן נהגו ודוקא בדבר שאין צריך לקבל עדות בפני בעל

¹⁴ שו"ע אבהע"ז סט א – ג

¹⁵ רמב"ם הלכות גירושין פרק א הלכה כד, שו"ע ונו"כ אבהע"ז קכו א

¹⁶ גט פשוט מהטור שם והביא "כתב הריב"ש סי' קי"ז עיקר הזמן שכותבין בגט ושתיקנו חכמים הוא ימי החדש שהוא מונה אם לזמן המלך או לבריאת העולם כמנהג שאנו מניין, אבל באיזה יום מן השבת זה לא מעלה ולא מוריד ואפילו לא היה כתוב כלל לא היינו חוששין לו. ואין זמן כתוב בתורה שיהיה לימי השבת כדאמרין בריש מ' ר"ה חדא דבשני בשבת לא אשכחן כו' יע"ש.

¹⁷ אף בזה"ז דאין דנין ד"נ מ"מ נ"מ לענין שלא תהי' אסורה עליו ונ"מ ג"כ דאל יהיה על הבנים שמין פסול אבל השתא דתקנו חז"ל זמן בגט אם לא יכתוב זמן אף על גב מדאורייתא מגורשת ואם נשאת לא תצא מ"מ אם תזנה אינה נאמנת לומר דנתן זה הגט קודם שזנתה עד שתביא ראיה לדבריה כיון דלא נכתב כתיקון חז"ל. ב"ש שם א

¹⁸ ואם נתגרשה בגט שאין בו זמן. ובאו עדים שזנתה ואין אנו יודעים אם הזנות קדם לגט. אם תברר בעדים שקבלה הגט קודם לזנות בניה כשרים ולא נאסרה על בעלה. ואם לא תברר בעדים בניה ספק ממזרים ונאסרה עליו מספק. כן נראה מדברי הטור ומרן הב"י וכ"כ הב"ח דא"א שיצא עליה קול שהיתה מזנה תחת בעלה אין חוששין לבניה שהם ממזרים שרוב בעילות תולים בבעל כו' יע"ש. גט פשוט שם ג

¹⁹ שו"ע ונו"כ הו"מ כח יא

²⁰ [לאפוקי אילם דאין ראוי לקיים בו על פי שנים עדים כו'] אם רצה, ומשום כל הראוי לבילה אין בילה מעכבתו, ומשמע דהכי ס"ל. וראיתי נוהגין ממורי הוראה שלא רצו (למרוח) (להטריח) הת"ח ושלחו לו לכתוב עדותו בכתב ידו ולשלחו לב"ד. וכן נ"ל מאחר דלר"ת וסיעתו אפילו בלא ת"ח מותר לעשות כן. סמ"ע שם מב

הלכות הדרף היומי

מסכת יבמות

דין, אבל בדבר שצריך עדות בפני בעל דין אין מועיל כתב ידו²¹, וי"א²² שגם במקרה זה מועיל ויכולים לשלוח הכתב לבית דין, והבית דין יקראו עדותן שבכתב לפני הבעל דין, וקודם שבא הכתב לבית דין יכולין העדים לחזור בהן. וכן בדבר איסור שדמיא לדיני נפשות, לכו"ע לא מהני כתב ידו, וצריך להעיד בפיו²³.

כל זמן שזוכר האדם, יכול להעיד לעולם, ואינו חושש שמא מתוך שנתיישן הדבר הרבה אינו זוכרו על בוריו. אפילו אינו נזכר לעדות אלא מתוך הכתב, שכשמסרוהו לו כתבו בפנקסו לזכרון דברים, ושכח הדבר ואינו נזכר אלא מתוך הכתב, יכול להעיד, בין אם נעשה מתחילה עד בדבר או לא נעשה²⁴, והוא שאחר שראה הכתב נזכר לדבר.

אולם כל זה אינו אלא בעדות בכתב, אבל חותכין דיני ממונות בעדות שבשטר, אף על פי שאין העדים קיימין²⁵.

²¹ דבלאו הכי קשה כיון דקיי"ל (ב"ק קיב א) אין מקבלין עדות אלא בפני בע"ד מה יועיל כתבו ששלח לבי"ד, לו יהיה דהוי הגדה הא שלא בפני בע"ד הוא, ודוחק לומר הואיל וקוראין הכתב בפני בע"ד הוי כמעיד לפניו, דזה דוחק ואינו דומה ראית פנים דאינו מעיז לכתובה שלא בפניו דמעיו ומעיו, דאם לא כן למה בשעדים רדופים לילך למדינת הים מקבלין שלא בפני בע"ד, יכתבו העדים עדותן וילכו ואחר כך יקראו הבי"ד באזני בע"ד כתיבתם ויהיה כמעידין בפניהם, אלא ברור דר"ת מיירי באופן דאין צריך לקבל עדות בפני בע"ד כמבואר סעיף ט"ז ושם אופנים טובא, ובזו מכשיר ר"ת להעיד על פי כתב, אבל במקום דצריך להעיד בפני בע"ד לא יועיל כתב יד עדים כלל, ובגמרא דאמרינן האי צורבא דרבנן לא ליוול איירי בכהאי גוונא דצריך להעיד בפני בע"ד ולא מועיל כתב ולא קשה מידי. תומים שם טו

²² נתייה"מ חידושים כד. ומה שהקשה בתומים [שם] דאינו דומה ראית פניו דאינו מעיז, לכתובה שלא בפניו דמעיו. לא קשה מידי, דהא דבעינן בפני בעל דין לאו משום דלא מעיז הוא, רק נזירת הכתוב [שיעידו ששמעו מבעל דין]. דהא אפילו בשור הנסקל בעינן בפני השור [ב"ק מ"ה ע"א]. ועוד, דהבעל דין יכול לילך ולהיות שם בשעת כתיבה. וגם כשהעד יודע שיקראו הכתב בבית דין בפניו אינו מעיז. שם ביאורים ו

²³ אורים שם כט

²⁴ סמ"ע שם מד

²⁵ ונחלקו בזה גדולי העולם ומצאנו ארבעה שיטות. האחת היא שיטת רש"י ובעל המאור (יבמות ט, א בדפי הרי"ף) דכיון דאין כותבין השטר אלא מדעת המתחייב לא הוי מפי כתבם אלא מפי כתבו, והיינו מפי כתב המתחייב. שנית היא שיטת הרמב"ן (כתובות כ, א ד"ה ור"ח) דלא שייך בעדות שבשטר מפי כתבם דכיון דנכתב בנוסח שטר הו"ל כמי שנחקרה עדותן בב"ד, ולא שייך מפי כתבם אלא היכא דאינו בתורת שטר. שלישית היא שיטת תוס' (יבמות לא, ב ד"ה דהו"ב ב"ב מ, א ד"ה מהאה) בשם ר"ת דלא שייך מפי כתבם אלא כמי שאינו ראוי להגיד בפה וכגון שהוא אלם, אבל כמי שיכול להגיד בפה והוי ראוי לבילה אין בילה מעכבת בו. רביעית היא שיטת הרמב"ם (פ"ג מעדות ה"ד) דעדות שבשטר אינו אלא מדברי סופרים ומן התורה אינו מועיל משום דהוי מפי כתבם ודעת הרמב"ם שאינו אלא תקנה דרבנן שלא תנעול דלת בפני לווים וכ"כ בשו"ע שם יב וכתב השמ"ע שם מג "ודוקא שהוא שטר גמור התיירו משום תיקון העולם, כדי שלא תנעול דלת שלא ילכו משום יראה שימותו העדים או ילכו למדינת הים, לאפוקי אם כתבו את דבריהם בפנקסיהן דלא מהני אפילו לר"ת וסיעתו כשאין העדים לפנינו, דהו"ל כאלמים דאינן ראויין להעיד בפיהם. אולם בש"ך האריך להוכיח כדעת הרמב"ן שהשיג על הרמב"ם בכ"מ ראיות מהש"ס דעדות שבשטר דאורייתא היא דמחייבין דיני נפשות וקנסות וגטינן ע"פ עדות שבשטר ע"ש גם בהגהת מרדכי כתב דבד"מ הלכ' מפי הגבור' להכשיר

הלכות הדרף היומי

מסכת יבמות

ומי שחתם על השטר, ובא להעיד על כתב ידו בבית דין, והכיר כתב ידו שזהו בודאי, אבל אינו זוכר העדות כלל, ולא ימצא בלבו זכרון כלל שזה לוח מזה מעולם, הרי זה אסור להעיד על כתב ידו שהוא זה בבית דין, שאין אדם מעיד על כתב ידו שהוא זה, אלא על הממון שבשטר הוא מעיד שזה חייב לזה, וכתב ידו הוא כדי להזכירו הדבר, אבל אם לא נזכר לא יעיד. הואיל והדבר כן, שטר שיצא בבית דין, ובאו עדים ואמרו: כתב ידינו הוא זה, אבל מעולם לא ידענו עדות זו ואין אנו זוכרים שזה לוח מזה או מכר לו, לא נתקיים השטר והרי הם כחרישים, עד שיזכרו עדותן. וכל מי שאינו דן כן, לא ידע בדיני ממונות בין ימינו לשמאלו. אבל אם היה כתב ידם יוצא ממקום אחר, או שהיו שם עדים שזה כתב ידן, מקיימים השטר ואין משגיחין על דבריהם של אלו שאומרים אין אנו זוכרים העדות, הואיל ומתקיים השטר שלא על פיהם אלה דברי הרמב"ם. ויש חולקים ואומרים שאפילו אין זוכרים שלוח או שחתמו מעולם על שטר זה, ואין כתב ידן יוצא ממקום אחר, כיון שמעידים שזה כתב ידם, מקיימים השטר על פיהם. ולפי דבריהם, כשהם עצמם באים להעיד על כתב ידם, אם שכחו ההלואה ואינם זוכרים כלל שחתמו בשטר זה, צריך שני עדים על כל חתימה. לכן צריך או שיעיד כל אחד על כתב ידו ועל כתב יד חבירו, או שיצטרף אחר עמהם שיעיד על כתב ידו שניהם, כדי שיהא על כל חתימה שני עדים. ולא בעינן שיזכור העדות אלא בעד אחד או בב' עדים לענין קיום השטר. אבל ב' עדים החתומים על השטר, אף על פי שאין זוכרין העדות כלל ואין השטר כתוב כתקונו, מכל מקום העדאת עדים איכא. ואם נתקיים השטר, אזלינן בתריה לכל מה שכתוב בו, אף על גב שאין לו דין שטר גמור, מכל מקום לענין זה מקרי שטר דלא יהא מפו כתבם.

ז. ג' אחין נשואין ג' נכריות ומת אחד מהן ועשה בה השני

מאמר ומת הרי אלו חולצות ולא מתייבמות ... זיקת יבם

אחד ולא שעליה זיקת ב' יבמין

יבמה שיש עליה זיקת שני יבמין²⁶, חולצת אבל אסורה לייבם, ודבר זה מדרבנן ואסמכוה אקרא דכתיב (דברים כה פסוק ה) ומת אחד מהם וגו' יבמה יבא עליה, מי שעליה זיקת יבם אחד ולא שעליה זיקת שני יבמין²⁷.

כיצד, שלשה אחים אחד מהם נשוי אשה ומת, ועשה אחד מן האחים הנשארים מאמר ביבמתו, ומת קודם שכנסה ונפלה לפני השלישי, והרי יש

עדות בכתב כשאר עדות. ועיין באורים ל ובתומים מזו שהעלה. דאף דעת רמב"ם דשטר כשר דברי תורה, היינו כל זמן שעדים חיים ואמרינן מסתמא זוכרים והוי ראוי לבילה, משא"כ במות עדים דליכא צד הכשר תורה ורבנן היא, ע"ש.

²⁶ שו"ע ונו"כ אבהע"ז קעד ג

²⁷ מיהו אין זה לימוד גמור שהרי מן התורה אין מאמר קונה בה כלום, אלא אסמכתא בעלמא מדרבנן, לכך אינה פטורה בלא חליצה. לבוש שם

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת יבמות

לה עליו זיקת שני בעלים הראשונים שמתו, שהרי השני לא קנאה קניין גמור במאמרו, ועדיין לא פקעה זיקת ראשון ממנה לגמרי, ובכה המאמר שעשה בה השני יש עליה ג"כ זיקה מן השני, והרי יש עליה זיקת שני יבמין ואסורה ליבם²⁸, והיא וצרה חולצות ולא מתייבמות.

---

²⁸ ואל תתמה כיון שדבר זה אין לו עיקר מן התורה מי דוחקם לרבנן להסמיכו אקרא כדי לבטל מצות יבמין, כי מעמא רבה אית ביה, שגזרו בזו משום אם היה לה צרה, שהרי באשת הראשון יש עליה זיקת ב' יבמין, ובאשת השני יש עליה זיקת יבם אחד, ואם היה רוצה לייבם היה צריך לייבם שתיהן, אשת הראשון משום זיקת הראשון, ואשת השני משום זיקת השני, ובזו כיון שעשה אחיו השני מאמר בה נראית כאילו גם היא אשתו של שני, ואם יבם את שתיהן יאמרו ב' יבמות הבאות מבית אחד שתיהן מתייבמות, והתורה אמרה בית אחד הוא בונה ואינו בונה שני בתים. לפיכך אמרו חכמים כל יבמה שיש עליה זיקת שני יבמין אפילו אין לה צרה, חולצת ולא מתייבמת, וכשיש לה צרה שתיהן חולצות ולא מתייבמות, ואין אחת נפטרה בחליצת חברתה שכל אחת צריכה חליצה משום זיקת בעלה, וכי תימא נייבם לחדא ונחלוין לחדא, גזירה שמא יאמרו בית אחד מקצתו בנוי ומקצתו חלוץ ואתי למימר ב' יבמות הבאות מבית אחד חדא מתייבמת והאחרת חולצת. וכי תימא ויאמרו ומה בכך, אי דמייבם והדר חלוץ הכא נמי שאין כאן איסור, אלא גזירה דלמא חלוץ לראשונה והדר מייבם וקם ליה באשר לא יבנה כיון שלא בנה שוב לא יבנה. לבוש שם